

821.111-312.5
5-81

Вілла других шансів

У кожного є своя
особлива людина...

C1213718

Дженніфер Бонет

36

Ребекка прийняла пропозицію Руфуса обрати місце для вечері й замовила столик у простому пляжному ресторані, де, як вона знала, смачно готували.

Коли Руфус приїхав, вона була готова і чекала на нього. Ребекка з радістю відповіла на його вітальний поцілунок перед тим, як сісти в машину.

— Куди ми їдемо? — запитав Руфус, заводячи машину.

— У Вільнев-Лубе. Пляжний ресторан — ну, більше схожий на халупу, що стоїть біля туристичної стежки. Що ти робив сьогодні?

— Я їздив до Ментона, щоб побачити своїх батьків, — відповів Руфус. — Мені потрібно було розповісти їм про нас і про те, що у них є дорослий онук.

— І як вони відреагували? — запитала Ребекка. — Напевно, це шок для вісімдесятирічних людей — дізнатись про те, що в них є досі невідомий онук.

— Ну, скажімо так: мені дали чіткі вказівки привезти вас до Ментона якнайшвидше — їм не терпиться познайомитися з вами обома, — він подивився на неї. — Ситуація з Бартом хоч трохи покращилася? Я знаю, що ми з тобою можемо будь-якої миті поїхати до моїх батьків, але мені дуже хочеться спершу зустрітися з Бартом.

— Дельфіна і його дівчина, Каміла, переконали його все-таки поговорити зі мною. Він прийшов до мене

сьогодні вдень, — розповіла Ребекка. — Ми довго розмовляли, і я розповіла йому правду про те, чому тебе ніколи не було в його житті, і тепер йому дуже хочеться з тобою познайомитися, — Ребекка відчула, як від її слів напруга в тілі Руфуса спала.

— Яке полегшення. Не думаю, що я міг би впоратися з сином, який не бажає зустрічатися зі мною, тому що я не можу передати тобі, як сильно я хочу зустрітися з ним. До речі, Маркус і Фрея знають нашу таємницю. І, перш ніж ти запитаєш, — ні, я їм не розповідав. Вони самі здогадалися, мабуть, як тільки ти представила їм Барта, коли вони вже йшли.

— Я не здивована. Вони знають тебе дуже давно, і Барт справді схожий на тебе.

— То він теж високий і гарний?

Ребекка розсміялася.

— Барт сказав те саме слово в слово, коли я сказала йому, що він дуже на тебе схожий.

— Чудово. У мене є син, який має таке ж почуття гумору, як і я. Ми з ним чудово поладнаємо, — і він повернувся, щоб кинути на неї швидкий погляд, і блиск його очей свідчив про те, наскільки він щасливий від цієї думки.

— На наступному світлофорі потрібно повернути ліворуч, — мовила Ребекка. — А потім перший поворот ліворуч по вузькому провулку. Ресторан буде за п'ятсот метрів звідти.

Через п'ять хвилин Руфус припаркував машину на спеціально відведеному місці за дерев'яною будівлею, яка бачила кращі часи, і попрямував до пляжу. Коли вони вийшли на пісок, Ребекка скинула туфлі, і, тримаючись за руки, вони обійшли будівлю збоку і вийшли на пляж. Передній фасад будівлі був широко відчинений, а дерев'яні

віконниці відкинуті з обох боків. Солом'яний дах виходив на терасу, де стояло кілька дерев'яних столів і стільців. Там був невеликий бар, а на дошці біля стіни висіло меню. Поряд із баром був відкритий дверний отвір, частково прикритий завісою з бісеру, що вів на кухню.

— Це справді халупа, — прошепотів Руфус.

— Угу, але їжа тут чудова. Сподіваюся, ти любиш морепродукти. Ти ж любиш, чи не так? Тому що тут немає вибору — ти береш те, що вирішив приготувати шеф-кухар на вечір, — вона глянула на дошку. — І сьогодні на вечерю у нас середземноморська паста з морепродуктами, креветками, кальмарами та іншими чудовими речами.

Руфус кивнув.

— Звучить дуже смачно. Я й не знав, що тут є такі місця.

— Я віддаю перевагу таким місцям, а не модним закладам, — сказала Ребекка.

Оскільки не було нікого, хто б показав їм, де сісти, Ребекка вибрала столик на двох на краю тераси з видом на Середземне море. Вони просиділи там не більше трьох хвилин, милуючись краєвидом, коли з'явився довгов'язий хлопець-підліток і побажав їм «*Bonne soirée*»; перш ніж запитати, що б вони хотіли випити.

— Їжа буде за десять хвилин.

Ребекка замовила келих ігристого вина «Креман», а Руфус сказав, що за кермом, тож він буде пити безалкогольне пиво.

— То коли й де я можу зустрітися з Бартом? — запитав він.

— Можливо, завтра? — запропонувала Ребекка. — Як щодо того, щоб ти приїхав на віллу близько полудня, а я простежу, щоб Барт теж був там.

* Приємного вечора (фр.).

— Чудово. Я так і зроблю. А тепер поговорімо про те, що чекає на нас двох у майбутньому, — сказав Руфус із серйозними нотками в голосі. — Я знаю, яке майбутнє я б хотів, але мені потрібно почути твої думки.

У цей момент з'явився офіціант, і Ребекка обмірковувала свою відповідь, поки він ставив їхні напої на стіл, перш ніж знову зникнути.

— Дельфіна має намір вийти на пенсію першого жовтня, і я не впевнена, що зможу продовжувати роботу без неї, тому я думала про продаж, але ще не прийняла жодного рішення, — тихо сказала Ребекка. — Якщо ми продамо будинок, це означатиме, що ми з Дельфіною втратимо нашу домівку, і нам доведеться шукати щось прийнятне для обох. Ти ж розумієш, що це справа «любиш мене, — люби і мою сестру», чи не так? Ми з Бартом — це все, що у неї є.

Руфус простягнув руку через стіл і заспокоїливо зупинив її від нервового перебирання столового приладдя:

— Я це чудово розумію.

— А як щодо тебе? — запитала Ребекка. — Чи є у тебе якісь плани на майбутнє, окрім того, щоб бути поруч зі своїми батьками?

— До цього тижня це було моєю єдиною метою. Тепер у мене з'явилися ти та син, тож нам, безумовно, потрібно жити поруч із моїми батьками, але це повинно бути зручно і для тебе, і для Барта.

Ребекка усміхнулася, помітивши наголос на одному зі слів:

— Нам?

— Так, звичайно. Ти ж не думаєш, що тепер, коли ми знову знайшли одне одного, ми будемо жити окремими життями в різних будинках? Тому що цього точно не станеться.

Ребекка похитала головою на його слова. Те, що багато років тому було лише фантазією, тепер, здавалося, ось-ось здійсниться в реальному житті.

— Ні, буде дуже важко розібратися з усім цим. Минулої ночі ти казав, що шукаєш можливості для бізнесу, але що це за бізнес?

Руфус знизав плечима.

— Не знаю. Може, знайдеться щось путнє. У Маркуса є кілька контактів. Чесно кажучи, я поки що відклав це на задній план. У мене думки зайняті іншими справами, — Ребекка почервоніла, коли він подивився на неї з пустотливою усмішкою.

У цей момент повернувся офіціант із закусками — з тарілкою гарячого крабового соусу для кожного, шматочками часникового хліба і невеликим салатом на гарнір. «Bon appétit», — сказав він, перш ніж піти привітатись іще з кількома парами в той час, як халупа повільно заповнювалася відвідувачами.

Після кількох шматків Руфус подивився на Ребекку:

— Повірити не можу, що я це їм. Це дуже смачно.

— Я ж казала, що тут смачно годують, — сказала Ребекка.

— Вони б заробили цілий статок, якби знайшли місцедесь на березі моря, — скажімо, в Жуан-ле-Пен.

Ребекка похитала головою.

— Шеф-кухарю це нецікаво. Він просто хоче готувати смачну їжу. Його все влаштовує. Він не намагається нічого довести.

— Справедливо, — Руфус зачерпнув останню порцію соусу на шматок часникового хліба, перш ніж сказати. — Якщо я завтра зустрічаюся з Бартом, як ти дивишся на те, щоб пообідати в неділю в Ментоні з моїми батьками?

— Тільки я чи Барт теж?

— Якщо ти дозволиш, то я запитаю Барта, чи він вільний. Мені дуже подобається ідея взяти з собою вас обох. Мою сім'ю.

— Звучить як план. — Ребекка завагалася: — Чесно кажучи, я трохи хвилююся перед зустріччю з твоїми батьками. Ти впевнений, що вони не говорять про мене тільки те, що ти хочеш почути? Вони часом не думають, що те, що я стала матір'ю-одиначкою багато років тому, було жахливо? — тихо додала вона.

— Мої батьки не такі, — сказав Руфус. — Коли ти з ними познайомишся, ти полюбиш їх так само сильно, як і я, і вони полюблять тебе. Не хвилюйся.

Коли офіціант прибрав порожні тарілки з-під закусок, інший офіціант поставив на стіл основну страву.

Через кілька хвилин Руфус назвав пасту з морепродуктами, креветками та кальмарами, каперсами, в'яленими помідорами, политу винним соусом, «неперевершеною».

— Я думаю, що ти полюбляєш їсти, чи не так? — запитала Ребекка, сміючись. — Мені стільки всього треба про тебе дізнатися. У будь-якому разі, сподіваюся, ти будеш ситий, коли доїси, бо тут рідко бувають десерти, окрім домашнього морозива.

— Я навіть морозиво не зміг би подужати, — відповів Руфус. — Дякую, що привела мене сюди.

Вони ще трохи посиділи за кавою, потім розплатилися і неохоче пішли геть. Повертаючись до машини, Руфус обійняв Ребекку за плечі й міцно пригорнув до себе.

— Мені так пощастило, що я знову тебе знайшов, — сказав він. — Але є одна річ, яку я хотів би в тобі змінити, — і він повернув її обличчям до себе. — Вранці, коли я приїхав на віллу, ти сказала мені впевненим голосом, що тепер ти Ребекка. Вибач, але для мене ти є і завжди

Вілла «Сезам», якою керують сестри Ребекка та Дельфіна, є популярним місцем для проведення невеликих затишних весіль на блискучій Французькій Рив'єрі. З прекрасних терас і басейну відкривається вид на Середземне море — місце, де мрії стають реальністю.

Коли нещодавно овдовіла Дельфіна несподівано оголошує про своє бажання вийти на пенсію і жити іншим життям, Ребекка відчуває, що її власне життя може скотитися у вільне падіння. Як вона зможе продовжувати бізнес без сестри? Чи може це стати початком кінця для вілли «Сезам» і життя Ребекки, яким вона його знала?

Поки гості збираються на червнєве весілля Фреї та Маркуса, двоє подруг дитинства Фреї приносять на віллу свої проблеми, а кузина Вериті взагалі має власний порядок денний.

Але приїзд одного гостя перевертає весь світ Ребекки з ніг на голову, і вона опиняється на роздоріжжі. Куди їй рухатися далі?

Надихаюча історія про сім'ю, кохання та другий шанс на віллі на півдні Франції.

ISBN 978-966-948-861-9

9

789669

488619